

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

ponedeljek, 24. oktober, 2022

Sv. Anton-Marija Claret, škof (neobvezni god)

Ef 4,32-5:8; Ps 1; Lk 13,10-17

Premišljajmo

Vabljeni smo k premišljevanju svetopisemskih besedil, medtem ko razmišljamo o Antonu-Mariji Claretu (rojen v Španiji 1807, umrl v Franciji leta 1870), misijonarju, ki se je leta 1835 odločil za duhovništvo, ker je želel delati za odrešenje duš. Dvanajst let je evangeliziral Katalonijo kot potujoči misijonar in povsod puščal brošure, ki jih je sam pripravil. Julija 1849 je s petimi svojimi prijatelji duhovniki ustanovil to, kar naj bi postalo kongregacija "Klaretinskih" misijonarjev. Pij IX. ga je imenoval za nadškofa Santiaga de Kube. V šestih letih škofovanja (1851-1857) je birmal 300.000 ljudi, vodil 30.000 porok, imel 11.000 pridig, razdelil milijon brošur in 60.000 rožnih vencev.

Antoine-Marie Claret je skušal braniti črnske sužnje, s katerimi so bogati plantažarji ravnali kot z živalmi. Želel je reformirati tudi nevedno in razpuščeno duhovščino, a slednje ni bilo dobro sprejeto in nanj je bilo izvedenih kar petnajst poskusov atentata. V zadnjem poizkusu je zaradi vboda v obraz skoraj umrl. Kraljica Isabella II. ga je odpoklicala in ga postavila za svojega spovednika in svetovalca. Ker je postal najbolj osovražen človek v Španiji, je moral leta 1868, skupaj s prestola odstavljenim suverenom, zapustiti državo. Umrl je v Franciji, v cistercijanskem samostanu Font-Froide (Aude). Težka pot spreobrnjenja, ki jo je izbral, nas vrača nazaj k pismu Efežanom.

Pismo Efežanom podaja zelo praktične nasvete za hojo po poti popolnosti. Povabljeni smo, da smo polni velikodušnosti in nežnosti, da odpuščamo drug drugemu, kot nam je Bog odpustil v Kristusu. Povabljeni smo, da poskušamo posnemati Boga, saj smo njegovi ljubljene otroci, zato je nujno za vsakogar izmed nas, da živimo v ljubezni. Naš vzor je Kristus: tako kot nas je Kristus ljubil in se izročil za nas ter se daroval Bogu v daritev, tako smo tudi mi povabljeni, da smo kot dišava prijetnega vonja. Nesramnost, vsaka nečistost in lakomnost so stvari, ki jih med nami ne smemo več niti omenjati, razlaga sveti Pavel Efežanom. Pavel nas opozarja: *»noben nesramnež ali nečistnik ali lakomnik – kar pomeni malikovalec – nima deleža v Kristusovem in Božjem kraljestvu«*. Pozvani smo, da se izogibamo nespodobnemu vedenju, nespametnemu govorjenju ali norčevanju. Nasprotno, zahvaljevati se moramo.

Evangelij po Luku nam pripoveduje o sporu, ki je nastal po tem, ko je Jezus ozdravi ženo, s temi besedami: *»Žena, rešena si svoje bolezni«*. Jezus te besede pospremi s kretnjo: *»In položil je nanjo roke in takoj se je vzravnala in slavila Boga. Oglasil se je pa predstojnik shodnice, nejevoljen, da jo je Jezus ozdravil v soboto, in je govoril množici: "Šest dni je, v katerih je treba delati; ob teh torej prihajajte in se dajajte ozdravljati, ne pa sobotni dan." Gospod pa mu je odgovoril: "Hinavci, ali ne odvezuje vsak izmed vas v soboto svojega vola ali osla od jasli in ga žene napajat? Te Abrahamove hčere, ki jo je satan imel zvezano, čujte, osemnajst let, pa ni bilo treba rešiti te vezi sobotni dan?"«* Evangelist doda sledeče besede s pridihom ironije: *»In ko je to govoril, je bilo vse njegove nasprotnike sram, vsa množica pa se je veselila vseh veličastnih del, ki jih je storil«*.

Jezusove nasprotnike je sram, medtem ko se je vsa množica veselila vseh čudežev, ki jih je naredil. Prisotno je resnično nasprotje: biti osramočen ali biti vesel. Sramota je krhka in iluzorna, je laž in nerodovitnost, medtem ko gledanje v božje obličje rešuje sramu. Pravični so rešeni sramote (Ps

34,6). Učenec se ne bi smel sramovati Gospoda; ne sramuje se ne Jezusa ne njegove besede; ima dejavno voljo verjeti, delovati in govoriti, brez strahu pred sramoto. Sveti Pavel se ne sramuje evangelija. Ima zaupanje v evangelij, ponos, jezik in dejavnost človeka, ki je bil osvobojen sramu z vero. Nič ne more zмести pravičnega; nasprotno, ohranja vse svoje zaupanje in Kristus bo povečan v njegovem telesu. Ali ni bil Jezus prvi, ki je preziral sramoto (Heb 12,2)? Cerkev je telo, v katerem se noben del ne sme sramovati drugega (1 Kor 12,23). Kristusa ni sram imenovati nas bratje (Heb 2,11). To je pravilo, ki nas poziva, naj ne preziramo nobenega brata ali sestre (Rim 14,10). Nasprotno, veseli bi morali biti, ko lahko pomagamo svojim bratom in sestram. Gre tudi za to, da jim pomagamo sprejeti evangelij in okusiti veselje evangelija, če uporabimo besede papeža Frančiška.

Veselje evangelija je Jezus Kristus, ki sam oznanja *veselje odrešenja* ponižnim in jim ga daje po svojem darovanju. Janez Krstnik od veselja poskoči v materinem trebuhu (Lk 1,41,44) in Devica, ki jo je angelov pozdrav privedel k veselju (Lk 1,28), poje tako z veseljem kot tudi s ponižnostjo o Gospodu, ki je postal njen sin za odrešenje ponižnih (Lk 1,42.46-55). Sprejem Jezusa in spreobrnitev prinašata veselje. Učenci se upravičeno veselijo Jezusovih čudežev, ki pričajo o njegovem poslanstvu (Lk 19,37f). Kot pravi bratje (Lk 15,32) se morajo veseliti spreobrnjenja, kakor se veselijo Oče in angeli v nebesih (Lk 15,7.10.24). Veseliti se morajo, kakor se veseli Dobri pastir, čigar ljubezen je rešila izgubljeno ovco (Lk 15,16; Mt 18,13). Toda, da bi delil veselje Vstalega, je treba ljubiti, kot je ljubil on. Upoštevajmo, da so učenci tako malo razumeli, da trpljenje vodi v vstajenje, da je bilo njihovo upanje uničeno (Lk 24,21). Zato se ob prikazovanjih ne upajo prepustiti veselju, ki jih preplavlja (Lk 24,41). Toda Vstali jim bo pokazal, kako se izpolnijo Pisma in pomen Duha, na katerega morajo čakati. Bodo celo »veseli, da [bodo] vredni trpeti zasramovanje zaradi Imena«
Odrešenika, katerega priče so (Apd 5,41; 4,12; Lk 24,46 sl).

Prosimo Gospoda za ljubezen, zaradi katere si verniki delijo veselje, upanje in resnico (1 Kor 13,6). To zagotavlja nenehno veselje, ki ga ohranja njihova molitev in nenehno zahvaljevanje (1 Tes 5,16; Flp 3,1; 4,4ff). Kako oznanjati veselo novico odrešenja, ne da bi bili veseli? Vztrajna molitev je vir veselja, ker jo upanje oživlja in Bog upanja se odzove tako, da vernika, pričevalca, napolni z veseljem (Rim 12,12; 15,13). To veselje je predokus slave. Prej bo morda treba iti skozi preizkušnje, trpljenje. Nato moramo najti veselje v trpljenju za naše vernike in za Cerkev (Kol 1,24). Učenec misijonar lahko zato povabi svoje brate in sestre, da bi bili deležni veselja, ki bi ga imel ob prelivanju svoje krvi kot najvišje pričevanje vere (Flp 2,17). V nebesih bo veliko veselje (Raz 19,7ff), ko se bo praznovala Jagnjetova svatba. Duh, ki nam je že dan, nas spodbuja k veselju evangelija, veselju odrešenja, veselju, da smo vsi povezani z Očetom in njegovim Sinom Jezusom Kristusom (1 Jn 1,2s).

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*